

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8148/2022
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Небојша Новковић адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа Обрен Поповац адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 389/22 од 17.03.2022. године, на седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 389/22 од 17.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 389/22 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 657/20 од 23.11.2021. године одбијен је приговор ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари (став први изреке), утврђено да је ништав споразум парничних странака о накнади за експропријацију број ...-.../...-... од 23.03.2012. године (став други изреке) и обавезан тужени да исплати тужиоцу 1.032.830,00 динара, на име разлике од накнаде исплаћене за пољопривредно земљиште према означеном споразуму до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште у укупној површини од 1878 м² (к.п. .../... у л.н. ... к.о. ...) са законском затезном каматом од вештачења 19.05.2021. године до исплате, док је део за камату за период од 11.05.2020. до 18.05.2021. године одбијен (став трећи изреке). Ставом четвртим изреке је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка од 196.553,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 389/22 од 17.03.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена означена првостепена пресуда у ставу првом, другом, обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да ништав споразум парничних странака о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште и обавезан је тужени да исплати тужиоцу разлику од износа накнаде исплаћене за експроприсано земљиште као за пољопривредно до износа припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, у тржишној вредности утврђеној на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде већ имало статус градског грађевинског земљишта у трећој и четвртој зони, према важећем Генералном урбанистичком плану Града Врања (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику Града Врања“, број 7/2010), иако се у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, а експроприсано је ради изградње деонице пута Е75 Београд – Ниш – Граница са Републиком Македонијом.

Одлука којом је разрешен спорни правни однос, настао тиме што је планским документом извршена промена намене земљишта из пољопривредног у грађевинско, која није била евидентирана у катастру непокретности приликом експропријације и којом је, приликом одређивања висине накнаде примењен став да суд није везан искључиво проценом пореске управе, већ је тржишна вредност непокретности и висина накнаде одређена применом критеријума који је судски вештак узео у обзир приликом одређивања тржишне вредности експроприсане непокретности, не одступа од правних схватања изражених у судским одлукама овог и Уставног суда. Одлуке овог и другостепених судова на које ревидент указује у својој ревизији нису од утицаја на другачије одлучивање јер одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевима зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 11.05.2020. године, а побијана вредност предмета спора је 1.032.830,00 динара, која не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија није дозвољена, те је одбачена ставом другим изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**